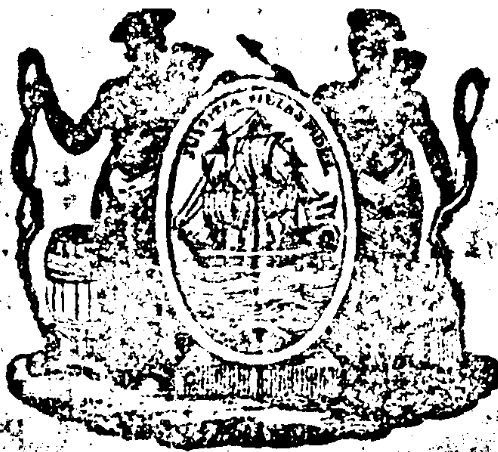
Ao. 1858. **No. 119.**

Dingsdag **5 October.**

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 1 October 1858.

De Agenten van Politie H. C. L. Rink en F. B. Ries, zijn onder de nadere goedkeuring des Konings, uit 's Lands dienst *ontslagen.*

Bij afwezigheid van den Gouvernements Secretaris,
De Hoofd-Commies,
J. E. WESENHAGEN.

Gouvernements-Secretarie.
Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.

1 Oct. Van den Slaaf *Joseph*, geboren in 1839, zoon van *Cornelia*, toebehoorende aan H. L. de Villeneuve.

» » Van het Slavenkind *Truitje*, geboren in 1843, dochter van *Margaretha*, toebehoorende voor den vrijdom aan M. J. Houthakker.

» » Van het Slavenkind *Catharina*, geboren in 1845, dochter van *Sabana*; toebehoorende aan E. M. Bunker.

Bij afwezigheid van den Gouvernements Secretaris;
De Hoofd-Commies,
J. E. WESENHAGEN.
Tweede Afkondiging.

Burgerlijke Stand.

Paramaribo, den 3 October 1858.

Op den 24 September 1858, is aanteekening gedaan van het voorgenomen huwelijk van:

Richard Arnold Hermelijn
en
Adelina Snijders.

Hendrik Joseph Johns
en
Betje Carolina Heilbron.

De Adjunct Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
J. F. SAILE VANIER.
Tweede Afkondiging.

De Administrateur van Financien biedt bij inschrijving, tegen *Contante Betaling* bij de aflevering, te koop aan:

125,295 Nederl. ponden **gegoten Yzer**, bestaande uit Kanonnen, Bommen, Draaibassen, Granaten en Kogels.

7900 Nederl. ponden **geslagen Yzer**, uit geweerloopen enz. te bezigtigen te Fort *Zeelandia*, op het Fort *Nw. Amsterdam* en op den post *Leijden*, alwaar de Voorwerpen voor rekening en risico van den kooper moeten worden afgehaald, en zulks bij kavelingen, ingevolge daarvan opgemaakte lijst, liggende ter inzage van gegadigden ter Administratie van Financien.

De bus der inschrijvings billetten ter Gouvernements Secretarie, zal geligt worden op Zaturdag den 9 dezer maand, des voormiddags ten 10 ure.

Paramaribo, den 1 October 1858.
De Administrateur van Financien,
A. DE MAN.

(11968) Op Donderdag den 14 dezer, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels* in het locaal van hetzelve Departement, des namiddags ten 4 ure, door den Vendumeester J. C. Gomperts, in het openbaar doen veilen:

Het ERF en daarop staande GEBOUWEN gelegen aan de *Zwartenhovenbrug Straat*, bekend onder N. W. La. E No. 230, aankomende den boedel J. F. Harfsen als Erfgenaam van wijlen Casper Wolfes.

De bewijzen van eigendom en veilconditien liggen ter visie aan het Departement voornoemd.

Voorts:

De slavin *Marie* met hare kinderen *Antje* en *Henrij* en kindskinderen *Jacques* en *Rachel*, aankomende den boedel Lea Mendes Quiros.

Paramaribo, den 4 October 1858.
De Curator voornoemd,
CHs. LIONARONS.

(11994) De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 8sten October 1858, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij Executie verkoopen:

Twee zoogenaamde **Matrozen Ponten**, *twee* kajagers, voor- en achterankers en Kettingen, Touwwerk, stuur- en boegseer Riemen, allen daarbij behoorende, aankomende C. Jacobs geboren Sinderhoek.

Paramaribo, den 4 October 1858.
SIMON ABENDANON Sz.

(11993) De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 8n. October 1858, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij Executie verkoopen:

Vier vaten **Suiker**, afkomstig van de Centraal fabriek op de Plantaadje *Buitenrust*, toebehoord hebbende den Erven W. Jackson en de Weduwe W. Jackson.

Paramaribo, den 4 October 1858.
SIMON ABENDANON Sz.

Berigt aan Zeevarenden.

Naar aanleiding der Resolutie van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur dd. heden No. 6, wordt ter kennis van belanghebbenden gebragt, dat het Vuurschip *Suriname*, uithoofde van vereischte voorziening, gedurende een *Tiental* dagen *niet buiten* zal liggen.

Paramaribo, den 1 October 1858.
De waarn. Havenmeester,
J. VAN LIER.

De schatten in de Lutine.

Voortdurend deelen de dagbladen opgaven mede omtrent het goud en zilver, dat uit het wrak van de *Lutine* wordt opgehaald. Wij achten het daarom niet ondienstig het volgende historisch overzigt te geven van het voornaamste dat betrekking heeft op de *Lutine*, ontleend aan een der laatste nommers van de *Stoompost.*

Het Britsche fregat *Lutine* van 32 stukken, onder bevel van kapitein Skynnen, werd geladen met goud en zilver in baren en gemunt geld, volgens de waarschijnlijk eenigzins overdreven opgave van dien tijd ter waarde van 20 millioen Nederlandsch, doch volgens Engelsche opgave ter waarde van slechts 3 millioen Nederlandsch. Het schip zeilde den 6den October 1799 van Plymouth, bestemd voor Hamburg, maar geraakte door slecht weder van den koers en strandde in den nacht van den 7den October op de buitengronden van het Vlie, ongeveer 10900 el van Terschelling en 6000 el van het vuur van Vlieland. De bemanning kwam om, met uitzondering van één matroos, die zich op Vlieland redde. Van Junij 1800 tot November 1801 is men er in geslaagd de volgende waarden op te visschen:

58	baren goud, te zamen wegende	646 p.	23 l.	
35	» zilver, » » »	1758 »	8 »	
41697	zilveren Spaansche matten.			
212	dito halve.			
179	gouden Spaansche matten.			
20	dito halve.			
24	dito kwart.			
18	dito achtste.			
28	dito zestiende.			

81 dubbele louisen.
133 enkele dito.
4 guinjes.
2 dito halve.

Nadat de bergloonen, ten bedrage van een derde der waarde, daarvan betaald waren, is het overige naar 's Gravenhage vervoerd en aan de munt te Dordrecht verwerkt.

De geheele opbrengst beliep in Nederlandsche munt 669,240 gulden, welke ten bate van 's lands kas kwamen. Den 14den October 1814 werd door den heer Eschauzier, opperstrandvonder van Terschelling, uit de *Lutine* gehaald 1 gouden Spaansche mat 8 louis d'or en 8 zilveren Spaansche matten. Aan den heer Eschauzier werd in 1821 door Z. M. den Koning de vergunning verleend om uitsluitend naar het wrak te mogen visschen, tegen genot van de halve waarde van het te bergen goed, waarvan de wederhelft ten bate van 's rijks schatkist zou komen. Genoemde heer Eschauzier rigtte eene maatschappij op, kocht eene duikerklok en begon den 21sten Julij 1822 op het wrak te duiken. Deze maatschappij heeft in 1821 en 1822 te zamen uitgegeven 55,500 gulden, zonder er in te slagen den verzonken schat op te halen.

De aandacht van de Britsche Lloyd werd op deze zaak gevestigd, deze had de schade, door de schipbreuk geleden, vergoed en verzocht gesteund door het Engelsche gouvernement, om de te redden goederen. De Nederlandsche regering erkende dit regt niet, en betoogde dat de lading van het in tijd van oorlog op de vijandelijke kust gestrande schip goede prijs was en blijven moest; maar uit aanmerking der billijkheid werd het voor 's rijks schatkist bestemde aandeel in de te redden lading aan Engeland afgestaan, die het op de Lloyd overdroeg.

Na dien tijd zijn verschillende aanvragen bij de regering ingekomen, om onder zekere voorwaarden te mogen visschen op het wrak. Te gelijk deed de commissie van aandeelhouders weder pogingen, om de lading magtig te worden, waartoe zij zich met de heeren van Geuns en comp. te Haarlem vereenigde. Hierdoor ontstond eene beraadslaging tusschen de departementen van marine, justitie, binnenlandsche zaken en den gouverneur van Noord Holland, waardoor men tot het besluit is gekomen, dat het wrak *Lutine* moet geacht worden op de buitengronden te liggen, zoodat artikel 550 van het in 1838 ingevoerde wetboek van koophandel hier van toepassing is, en alzoo een ieder bevoegd naar het wrak te visschen, mits hij het geredde bij den bevoegden ambtenaar overbrenge, tegen genot van het bergloon. De uitsluitende concessie tot visschen, in den tijd aan den heer Eschauzier verleend, en door deze aan de maatschappij overgedragen, is alzoo vervallen. Om moeijelijkheden te voorkomen, werd besloten, dat de helft van hetgeen gevonden mogt worden, aan Lloyds zal worden afgestaan.

In 1857 werd het wrak door bijzondere omstandigheden van het zand grootendeels bevrijd, waaronder het bedolven was geweest; en de kans gunstig om te visschen. Er verscheen eene oproeping om de oude aandeelhouders der maatschappij bijeen te doen komen, en men besloot nogmaals het visschen te beproeven. Men was gelukkiger, dan de vorige maal en door middel van duikers slaagde men er in om in den loop van 1857 het volgende uit het wrak te redden:

8482 zilveren Spaansche matten.
46 dito halve.
73 dito kwart.
10 dito achtsten.
4 dito zestiende.
10 gouden doubloemen.
7 dito kwart.
2 dito achtsten.
2 dubbele louis d'or.
37 enkele dito.
1 guinje.
2 zilveren Fransche kroonen.

In den loop van den zomer van 1858 is men wederom met visschen begonnen en is er tot primo Julij uitgehaald:

31 gouden staven, wegende 171.88 Ned. pond.
62 zilveren » » » 1561 Ned. »
866 zilveren Spaansche matten.
5 halve zilveren Spaansche matten.
12 dito kwart.
5 gouden doubloemen.
3 dito kwart.
1 dubbele louis d'or.
8 enkele dito.
1 guinje.

In de laatste helft van Junij heeft men niet kunnen duiken, door de harde noordweste winden. Het duiken kan niet geschieden, dan bij eene effen zee met weinig wind. Kortelings heeft men weder eene rijke vangst gedaan, bepaaldelijk van gouden staven en Spaansche matten. (*O.*)

Berigten van verschillenden aard.

Als eene bijzonderheid wordt melding gemaakt van eene weddingschap, in Augustus ll. aangegaan door een jeugdigen Rotterdammer, den heer Ochsner, lid der Kon. Ned. Jacht club, met andere leden van die inrigting. Hij wedde namelijk, om eene *partij* of *fesst*, dat hij op zijne waterschoenen acht dagen langs de rivieren naar Keulen zoude reizen. Nu is de eerste vraag, wat zijn waterschoenen? Het zijn twee balkjes, van ongeveer 10 voet lengte, van onderen uitgehold en naast elkander bevestigd. Daarop staat de roeijer, los lijfs, met een dubbelen roeispaan in de handen, waarmede hij zich links en regts voortbeweegt en stuurt. De heer Ochsner nu heeft de weddingschap gewonnen, want is 10 uren vroeger te Keulen aangekomen dan noodig was. Het traject was 96 uren.

De aandacht der meeste Duitsche dagbladen is tegenwoordig meer dan vroeger op Italie gevestigd, vooral met opzigt tot de doorgaans elkander wederstrevende staatkunde van Frankrijk en Oostenrijk in dat gedeelte van Europa. Het bezoek, onlangs door den Sardinischen minister-president, graaf Cavour, te Plombières bij keizer Napoleon afgelegd, heeft voorzeker er toe bijgedragen om op nieuw de aandacht op Italie te vestigen en tevens eenige hoop in Italie gaande te maken. Die bijeenkomst was reeds sedert lang voorbereid en de reis van graaf Cavour naar Zwitserland diende, volgens die bladen, slechts tot voorwendsel, om de opmerkzaamheid van het Weener kabinet af te leiden. Ofschoon het door de ministerieele Turinsche dagbladen ontkend wordt, wist men reeds voor bijna twee maanden, dat deze bijeenkomst met den keizer der Franschen zou plaats hebben. Men hoort thans van verscheidene kanten de vraag opperen: wat is te Plombières besloten? Natuurlijk kan men hierop geen bepaald antwoord geven, maar de bijeenkomst erlangt zeer zeker eene groote beteekenis voor hen, die den toenemenden invloed van Frankrijk op Sardinie, en bij gevolg ook op Italie, hebben kunnen gadeslaan. Intusschen ligt er blijkbaar eene groote tegenstrijdigheid in het gedrag van een groot gedeelte der Italiaansche bevolking, die naar vrijheid en onafhankelijkheid streeft, en van den anderen kant zich zoo bereidwillig aan den invloed eener vreemde mogendheid onderwerpt. Indien het waar is, wat aan de *Deutsche Algem. Zeitung* uit Parijs wordt medegedeeld, dat Sardinie's minister president niets van belang onderneemt, zonder voorkennis en goedkeuring van het Fransche kabinet, dan is dit een bewijs van afhankelijkheid, die bij elk onbevooroordeelde bevreemding moet wekken. Men vraagt zich dan ook af, of Sardinie niet te laat zal inzien, dat het voor eene mogendheid van den tweeden rang uiterst moeijelijk, zoo niet onmogelijk zal worden, zich aan den invloed eens magtigen nabuurs weder te onttrekken. Men weet reeds met zekerheid, dat velen in Sardinie het gevaar inzien, hetwelk in de voortzetting der Cavoursche politiek ligt. Men vreest er onder anderen Napoleons plannen op het bezit van Savoije, dat in taal, zeden en denkwijze, meer Fransch dan Italiaansch is, en dat eenmaal in het bezit van Frankrijk, eene groote verandering in de politieke en commercieele betrekkingen van Sardinie zou te weeg brengen. Van daar dan ook, dat men zelfs onder de zeer liberale partij in Piemont velen vindt, die geen zoo onbeperkt vertrouwen in de bedoelingen van Frankrijk hebben. Het is ook de aandacht niet ontgaan, dat alleen naar Turin 3000 exemplaren van de St. Helenae medaille werden gezonden, om onder de veteranen der voormalige groote armee verdeeld te worden. Italie verlangt éénheid en toch kan Genua, dat op het Weener congres met Sardinie is vereenigd, om een hechten voormuur tegen Frankrijk te vormen, zijne oude historische vijandschap tegen Piemont niet vergeten. Goed beschouwd — en dit is de slotsom van de redenering dier bladen — heeft dus Sardinie meer van Frankrijk te duchten, dan te hopen.

Men leest het volgende in het *Bulletin Commercial* van de *Presse*: »De hervatting der handelszaken, welke tot het einde van Julij nog slechts partieel was, is bijna algmeen geworden en wanneer men zich op de hoogte stelt van den tegenwoordigen toestand onzer fabrieken en der buitenlandsche markten, wordt men overtuigd, dat wij een tijdstip naderen van groote commercieele bedrijvigheid. De fabrikanten hebben er zich in de laatste acht maanden mede vergenoegd, de in hunne magazijnen opgehoopte producten van de hand te zetten, terwijl zij weinig lieten arbeiden en volstrekt geen inkoopen van grondstoffen deden. De gewone behoeften der consumtie konden slechts langzaam de gefabriceerde goederen absorberen.

»De speculatie en het handelskrediet waren tot een stilstand gekomen op al de vreemde markten, welke met de producten onzer fabrieken overvoerd waren. Doch de toestand is zeer veranderd. De handelsartikelen zijn langzamerhand van de hand gezet. Volgens de berigten, welke men uit alle plaatsen heeft ontvangen, heeft de ophooping opgehouden, en verschillende artikelen beginnen

op de markten te ontbreken. De koopers loopen reeds de fabrieken van Parijs af, welke goede bestellingen voor Duitschland, Engeland en de Vereenigde Staten hebben ontvangen. De fabrieken van geweven goederen in de provinciën ondervinden ook den invloed dier verbetering. Vooral merkt men eene groote levendigheid te Lyon en Roubaix op. Brieven uit Lyon melden, dat het aanhouden der groote warmte het mogelijk gemaakt heeft de laatste zomerartikelen te verkoopen en dat de fabrikanten tevens veel najaarsartikelen afzenden."

In de zitting van den senaat heeft de heer Seward, namens de burgers van Canaindagua (New-York) eene petitie ingediend, waarin het verlangen wordt uitgedrukt, om de Noordelijke staten met de Zuidelijke tot de volkomen uitroeijing der slavernij te zien medewerken, en wel door toekenning eener schadeloosstelling aan de eigenaars van slaven. Deze petitie is op het bureau gedeponeerd.

Uit het departement der Beide Sèvres wordt gemeld, dat men zich bij menschen geheugen niet zulk een overvloedigen oogst herinnert als dit departement thans oplevert. Wat onder anderen den wijnstok en de vruchtboomen aangaat, deze kunnen naauwelijks den last van vruchten torschen waarmede zij beladen zijn. De tarwevelden overtreffen de stoutste verwachtingen.

Uit Savona wordt gemeld, dat deze fraaije stad den 19n. Augustus door een orkaan geteisterd is geworden, die vele menschenlevens heeft gekost en eene onberekenbare schade heeft veroorzaakt. Een stroom nabij die stad, die gedurende negen maanden des jaars bijna droog is, was zoozeer door den regen gezwollen, dat hij in zijn omtrek niets dan vernieling heeft verspreid.

Op het eilandje Fernando Po, op de westkust van Afrika, had de baptisten zendelingemaatschappij sedert 1811 een statie gevestigd, wier vooruitgang veel hoop gaf. Een kolonie van ongeveer 1000 personen, zijnde Engelschen en vrijgemaakte negers, was daar gevormd en genoot er de voordeelen van een geregelde eeredienst. Uit dit middelpunt van christelijke handeling straalde het Evangelie in den boezem van de inlandsche bevolking, en vele inboorlingen werden tot het christendom bekeerd. De spaansche regering echter beweert, krachtens een oud traktaat met Portugal, souvereiniteitsregten op het eiland Fernando Po te hebben, en reeds verscheidene malen hebben hare agenten getracht den vooruitgang der missie tegen de werken. Deze pogingen waren altoos mislukt, en de kleine evangelische kerk geloofde in veiligheid te zijn, toen den 22 Mei jl. een spaansch oorlogschip aankwam, met een nieuwen gouverneur, don Carlos Chacon, vergezeld van zes Jezuïten-zendelingen, aan boord. De tegenwoordigheid van die geestelijken was op zich zelve reeds een bedreiging, en weldra bleek het dat de vrees niet ongegrond was. Reeds den 27 Mei verscheen eene proklamatie van don Chacon houdende de twee volgende artikelen: » 1o. De godsdienst dezer kolonie is die der roomsch-katholieke kerk, welke, met uitsluiting van elke andere, de eenige is die in Spanje bestaat. Bij gevolg wordt geene geloofsbelijdenis toegelaten of geduld, dan die der zendelingen van genoemde katholieke godsdienst. 2o. De belijders van eene andere godsdienst dan de katholieke moeten hunne eeredienst uitoefenen binnen hunne bijzondere woningen of in den boezem hunner gezinnen, en mogen er geene andere personen bij toelaten dan de leden dezer gezinnen." enz. Onmiddelijk na de afkondiging van dit stuk werden maatregelen genomen ter verzekering van de uitvoering der vastgestelde bepalingen; o. a. werd bekend gemaakt, dat de soldaten last hadden van te geven op ieder die de nieuwe wet zou durven overtreden. Te vergeefs beproefden twee baptisten-zendelingen, de heeren Saker en Diboll, die zich toen te Fernando-Po bevonden, ondersteund door eenige der notabelste kolonisten, om eenige verzachting van de bevelen des gouverneurs te verkrijgen. Op hunne vertoogen werd door don Chacon geantwoord, dat, alléén de koningin in hare staten de uitoefening eener niet roomsch katholieke eeredienst kon toelaten, maar dat het zeer te betwijfelen viel of zij het in het onderwerpelijke geval zou willen doen, dat hij bijgevolg de verantwoordelijkheid niet op zich zou nemen, en dat het volkomen nutteloos was langer bij hem op deze zaak aan te dringen.

De israelietische gemeente te Turijn heeft de volgende memorie aan de israelietische konsistoriën te Parijs en Londen gezonden, welk stuk door de turijnsche bladen, en daaronder het officiële orgaan, ter algemeene kennis werd gebragt:

» Mijne heeren! Een wreed en barbaarsch feit is, naauwelijks eene maand geleden, bij een onzer geloofsgenooten te Bologna (Kerkelijken Staat) voorgevallen. De heer Mortara, een braaf en fatsoenlijk huisvader, ingezetene dier stad en belijder der mozaïsche leer, zag een kind van zes jaar aan zijn vaderhart ontrukken, onder voorwendsel dat het door eene christen dienstbode, twee jaren voor dat noodlottige oogenblik was gedoopt. Al het bidden en smeeken der ouders heeft tot heden niets bewerkt bij de autoriteiten, tot welke zij zich wendden om hun kind terug te erlangen of althans vooreerst eenig berigt er van te krijgen.

» De geschiedenis van vroegere tijden meldt ons helaas! vele gevallen gelijk aan dat van den heer Mortara; maar nu de tijden veranderd zijn en den toestand van verscheidene staten van Europa althans, gedoogt de handelingen van barbaarschheid te brandmerken, welke men zich in zekere oorden der beschaafde wereld in naam der godsdienst nog veroorlooft, en die door onwetende en dweepzieke geestelijken worden verrigt, is het natuurlijk dat men in het onderwerpelijke geval, niet alleen zijne toevlugt neemt tot de algemeene drukpers om een beroep te doen op geheel de menschheid, tegen feiten die regtstreeks de heiligste belangen van het vaderschap en de dierbaarste familiepanden kwetsen, maar ook dat men door alle mogelijke middelen tracht het bedreven kwaad te voorkomen, waardoor onze geloofsgenooten, die in landen wonen waar de wetten tegen zulke ijselijke aanslagen niets vermogen, nog zouden kunnen getroffen worden.

» Het scheen overigens dat zulk een beroep natuurlijk moest komen uit het eenige hoekje van Italie waar de andere godsdienstgezindten dan de godsdienst van staat volkomen vrij zijn, en die vrijheid, door de staatswetten bekrachtigd, op de meest gemoedelijke en onbevooroordeelde wijze wordt gehandhaafd. Om deze reden zijn de kerkbesturen der voornaamste israelietische gemeenten in de staten van den koning van Sardinië met elkander in overleg getreden en hebben zij zich vereenigd om, langs den weg der drukpers, te protesteren tegen de barbaarsche handeling te Bologna gepleegd.

» Aangezien echter protesten als het hier bedoelde zeer wel voor het oogenblik de regering kunnen schandvlekken, die zulke handelingen duldt of zelfs aanmoedigt, zonder dat de protesten eenig nut voor de toekomst kunnen opleveren, indien niet krachtiger drijfveren in beweging gebragt en sterkere middelen aangewend worden, hebben genoemde vertegenwoordigers der israelietische gemeenten in Sardinië zich reeds alle mogelijke moeite gegeven en zullen zij zich alle mogelijke moeite blijven geven, om de wereld bekend te maken met al het gruwelijke van het feit, dat het gezin Mortara in Bologna zoo verschrikkelijk heeft getroffen, terwijl zij ook zullen trachten de sardinische regering te bewegen krachtdadig deel te nemen aan hunne pogingen, opdat het hof van Rome op eenigerleiwijze rust en vrede teruggeve aan het ongelukkige ouderpaar Mortara, en zorge dat voor het vervolg zulke bedroevende gebeurtenissen niet meer voorkomen.

» De kerkbesturen voornoemd gelooven, met het oog op het algemeen belang hunner geloofsgenooten, en om een der meest geschikte middelen te bezigen tot afwering van het bedoelde kwaad, tevens een beroep te moeten doen op de geachte leden die de centrale konsistorie der israelieten in Frankrijk zamenstellen, en niet minder op het algemeene administratief bestuur der israelieten te Londen, om hen uit te noodigen het hooge gewigt van de voorgestelde zaak in de meest ernstige overweging te nemen, en den buitengemeen grooten invloed, dien zij zoo waardiglijk genieten te willen aanwenden om dezelfde stappen bij hunne respektieve landsregeringen te doen, ten einde te verwerven dat te Rome, als overal elders, men zich niet meer zal kunnen veroorloven, ongestraft vrede en rust te storen in den boezem der israelietische gezinnen, in den naam eener godsdienst, die verklaart gevestigd te zijn op de hechtste grondslagen van menschenliefde en broederlijke eensgezindheid."

De *Times* bevat het volgende schrijven dd. 10 Junij, uit Vancouvers-eiland: Er is goud aanwezig van den mond der Frasers-rivier tot minstens twee honderd mijlen opwaarts en hoogst waarschijnlijk veel verder; maar het terrein is verder stroomopwaarts nog niet onderzocht. Tot dus verre is het aan ieder, welke aan den oever der rivier werkte gelukt goud in overvloed en zonder buitengemeene moeite te verkrijgen. Het tot nog toe aldaar ingezamelde goud is een voet beneden de oppervlakte van den grond of op nog minder diepte gevonden en zal naar eene ruwe berekening gemiddeld omstreeks tien dollars elken dag bedragen hebben voor iederen goudzoeker. Het spreekt van zelf dat eenigen meer, anderen minder gelukkig zijn geweest, maar allen vinden goud.

Thompsons rivier is even rijk in goud als Frasers rivier. Het land rondom den eerstgenoemden stroom bestaat in uitgestrekte zandige grasvlakten, welke veel goud bevatten.

Kortom de gansche landstreek aan weerszijden der twee rivieren, is eene laag van goudzand en het goud is er zoo overvloedig dat men er schier van walgt. Ponden aan ponden gouds heb ik reeds gezien, en eerlang denk ik, nog het oog aan tonnen van het edele metaal te zullen weiden.

Voor dat wij drie maanden verder zijn zullen wij denkelijk in deze landstreek minstens vijftig duizend goudgravers aan het werk zien. Thans komen er stoombooten van California die 500 tot 1000 passagiers in een maal aanbrengen.

Indien de vaart op Frasers rivier geheel vrij gelaten en niet door de Hudsonsbaai-Compagnie belemmerd wordt, dan zal er binnen kort op Vancouvers-eiland eene stad verrijzen, die San Francisco voorbijstreeft, hetgeen te meer te verwachten is, daar het geen twijfel

tijdt dat wij eerlang eene spoorweglinie van de kust der Stille Zuidzee naar Canada zullen hebben.

Aan de Serpentine-rivier, in Hydepark, te Londen, is eene nachtelijke kavalerie-revue gehouden, ten einde met eene nieuwe draagbare en zeer sterke verlichting, *levenslicht* genaamd, proeven te nemen. Onder de talrijke toeschouwers bevond zich ook de hertog van Malakoff. Het licht, dat afwisselend op een afstand van 200 en 600 ellen op de ruiters, de toeschouwers en de booten in het water viel, was van een zeer tooverachtig effekt, te meer daar men voor de proefnemingen een' zeer donkeren nacht gekozen had.

Bij het ministerie van marine te Parijs is een chineesch rood koperen kanon, een zestienponder, ontvangen, dat bij de inneming van Canton niet vernageld was en in handen der franschen viel.

Uit goede bron wordt berigt, dat, ten gevolge van het verdrag van Tientsin, een Chineesch gezantschap, bestaande uit een mandarijn (misschien Kei-Ing, Europeesch gezind) en een gevolg van twintig personen, naar de hoven van Engeland en Frankrijk zal worden gezonden.

De nieuwste uitvinding van den Franschen geest is de *crinolinemètre*, crinoline-meter. De ondernemers van openbare vermakelijkheden van Parijs hebben ondervonden, dat hunne ontvangsten aan entrées in dezelfde mate afnamen als de omvang der crinoline toenam. Natuurlijk waar vroeger zes dames dansten, kunnen thans ter naauwernood twee dansen. Elke crinoline zal dus, bij het verschijnen van hare draagster aan den ingang, op zeer eenvoudige wijze gemeten worden, en die dames wier crinolines een vooraf bepaalden maat overschrijden, zullen naar gelang van de overschrijding meer entrée moeten betalen.

Onlangs bevatte de *Patrie* een artikel van den heer Paul Limayrac, getiteld: *Over den lediggang der rijke jongelieden.* In den *Cercle des Moutards*, het *rendez-vous* der jeugd van de aanzienlijkste standen, heeft dit artikel kwaad bloed gezet; en een dag werd bepaald waarop een algemeene vergadering zou worden gehouden om de zaak te bespreken en te besluiten wat er gedaan moest worden tegenover den redakteur van de *Patrie* en zijne theorien. De vergadering werd gehouden, en met bijna algemeene stemmen besloot zij.. niets te doen. Dit besluit is inderdaad zeer verstandig. Als men der lijst inziet van de personen, aan wie bij regterlijke uitspraak gedurende het jaar 1857 het beheer hunner goederen is ontzegd en wier getal nog al aanzienlijk is, vindt men dat de meeste der dus getroffen verkwisters jongelieden van voornamen huize zijn, die zeer zeker ten gevolge van lediggang zoo ver gekomen waren.

Volgens eene Parijsche korrespondentie in het Russisch blad *De Noordsche Bij*, kwam onlangs een Engelschman te Parijs bij Fuad-Pacha en deed hem het voorstel dokken te Konstantinopel aan te leggen. Fuad Pacha was niet ongenegen over deze zaak in onderhandeling te treden, doch toen in den loop van het onderhoud de te verleenen koncessie ter sprake kwam en de Engelschman zijn verlangen kenbaar maakte de koncessie voor den tijd van 99 jaren te verkrijgen, sprong Fuad-Pacha van zijnen stoel op en riep uit: » Waar denkt ge aan? Wat! 99 jaren! Gelooft ge dan dat Turkije nog 99 jaren kan bestaan? Ik voor mij geef het geen 25, en ik wil zelfs wedden!"

Onder de steden, die in den loop van dit jaar in den staat Indiana zijn gegrondvest, is de Zwitsersche kolonie Tell-City de merkwaardigste. Zij ligt in de gemeente Perry en werd in drie maanden tijds reeds tot 100 woonhuizen en 1200 ingezetenen gebragt.

Het bevestigt zich dat prins Daniello van Montenegro een eigenhandig schrijven van keizer Napoleon heeft ontvangen, waarin aan eerstgemelde eene jaarlijksche subsidie van 50,000 gulden toegezegd wordt. Dat Daniello hiermede zeer ingenomen is, behoeft naauwelijks gezegd te worden, zoodat hij dan ook niet in gebreke zal blijven, zich deze grootmoedigheid waardig te toonen door het voorkomen van Frankrijks wenschen.

Een landbouwer in Northumberland heeft door een zonderling voorval, hetwelk den landman wel tot leering moge strekken, eene menigte schapen verloren. Ter verdrijving van ongedierte had hij zijne schapen doen wasschen met een vergiftigd water, waarna zij in het veld werden gebragt om te grazen. Nu onderstelt men, dat eene regenbui het vergift van de vacht op het gras heeft doen afstroomen en dit door de schapen, gegeten zijnde, hun den dood heeft berokkend; althans op den 16den begonnen zij te sterven en weinige dagen daarna waren van de 867 schapen niet meer dan 26 in het leven.

De *New York Herald* stelt een internationaal jubileum voor, dat jaarlijks door Groot Brittannie, Frankrijk en Amerika op den 5 Augustus, den dag der landing van den transatlantischen telegraafkabel gevierd zoude moeten worden.

Producten Handel.

Bij inschrijving verkocht.

Suiker. Den 4 dezer, 150 v. a 12.41 ct.
Ruim. Idem, 15 puncheons a 65 ct.
Melassie. Idem, 3000 gallons a 30 ct. van pl. Catharina Sophia.

Scheepvaart.

AANGEKOMEN.

Den 3den October, de Nd. Am. Schoener *N. M. Tannor*, kapt. Todd, van Baltimore.
Idem, de Engelsche Schoener *Excelsior*, kapt. Clonnel, van Demerarij.
Idem, de Deensche brigantijn *Merkur*, kapt. Kellerup, van Demerarij.

VERTROKKEN.

Den 4den dezer, de Koloniale schroefstoomboot *Paramaribo*, kapt. J. F. Meijer, naar Demerarij.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Catharine Elisabeth, kapt. J. Zuiderduin, adres bij H. Degenhard.
Caspar de Robles, kapt. van Slooten, adres bij H. Degenhard.
Wilhelmina, kapt. Klint, adres bij C. J. Leijsner.
Josephina Bernardina, kapt. A. F. Be adres bij J. Gisius.
Amsterdam, kapt. Wehdemeijer, adres bij H. Degenhard.
Eliza, kapt. Visser, adres bij M. J. Polak.
Rijnbrand, kapt. P. F. Lange, adres bij J. H. Zaal.

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar . . . *f* 20—
voor zes maanden . » 11—
» drie » » 6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant » —25
De prijs der Advertentien is per regel » —25